

ХІІІ

Още в полусън, между леко разтворените си клепачи Прот долови очертанията на ръката и загриженото лице на дежурния офицер надвесен над леглото му. За миг се разбуди.

– Какво става?

– Сензорите на нашия авангард преди малко усетиха гравитационно поле със страхотно увеличаващо се привличане. Веднага изпратих команда за промяна на посоката. Обаче беше прекалено късно. Няма да можем вече да го измъкнем.

Прот въздъхна със съжаление: техният авангард, техният щит, беше за тях изгубен. С кого си имат работата? С чужда цивилизация или само с привличането на някаква черна дупка?

– Открихте ли още нещо?

– Не – дежурният офицер завъртя отрицателно глава и веднага след това кимна потвърдително: – За източника на гравитация, не, обаче имаме предупреждение, че е хванала и нас.

– Нас?

– Можем да я усетим. Всичко показва, че летим направо в нейна посока.

– Как, по дяволите? – Прот се надигна, остана в седнало положение, а миг след това извика: – Промени посоката!

– Вече го направих!

– ОК, добре си постъпил.

– Заради голямата ни скорост, доста бавно променяме посоката – поясни още дежурният. И това беше факт, доста опасен факт. Увеличаване на гравитационно-

то привличане по-бързо от тяхната промяна на посоката, би било фатално, мислеше си Прот.

– Компютрите ни провериха ли степента на заплаха?

– Всеки момент трябва да получим резултати.

– Да вървим!

* * *

Край големия холодисплей беше настъпило затишие. Прот, специалистите по гравитационни въпроси и командирите на ударните летателни групи внимателно следяха изображението на тяхното положение в показаните гравитационни линии.

– За сега ни остава само чакането – Тилън прекъсна няколкоминутното мълчание. – Ако източникът на гравитационно привличане е само черна дупка, ще се измъкнем, в противен случай имаме работа с променяща се сила на изкуствен източник. Пък не знам какво ще стане.

Тежкото мълчание на края беше прекъснато от Прот:

– Нека почакаме още малко. Всичко сега зависи от силата на нашите двигатели от една страна и на гравитационния източник, от друга. Кое ще бъде по-силно? – каза мрачно той и се приближи до голямата прозрачна стена за непосредствено наблюдение на космоса. Обаче там нямаше какво да се види.

– Прот! – сепна го непосредствено до него гласът на Шена. – В планетарния компютър моят Зир – още жив, въпреки всичко, не е сред изчезналите – се промъкнал близо до някои тайнствени тихони и всичко показва, че ще можем да установим как изчезват най-

добрите ни тихони. Сам можеш да провериш всичко.

– ОК, тук мога само да чакам.

Всичко показваше, че е възможна среща с чужда цивилизация на два фронта: чрез тихоните, внедрени в тяхната компютърна система, и с гравитационното привличане.

В случай, че имаха работа с чужда цивилизация, тя би могла да бъде свързана с гравитационен източник. Прот се оттегли в стая с терминал за следене на тихони. Трябваше да се вгълби и в тази работа. Изтегна се в широко кресло, покри за няколко мига очите си с длани и бавно и дълбоко задиша. Значи, събитието в холодисплея ще гледа през зениците на тихона на Шена, как се казваше, а, да, Зир. След това отвори очи и пред него се разгърна събитието...

Дребен мъж се придвижваше ту насам, ту натам сред множеството в някакъв търговски център. Оглеждаше се за изхода, а вероятно също и за евентуални наблюдатели или дори преследвачи, а след това пък се направи сякаш не възнамерява да ходи никъде, защото трябва да почака някого. Ненадейно лицето му се проясни. Забеляза Зир и веднага се насочи към него. Обаче не се спря до него. Само му махна с ръка в знак да го последва. След това пое през една врата към много оживена улица, където започнаха да си пробиват път през колона от тихони, насочена към гигантски небостъргачи с тайнствен изглед.

Колоната постепенно се увеличаваше. Тихоните, блъскащи се около тях двамата, с фанатично отнесени погледи, упорито ги тикаха напред. Без съмнение, тези тихони не спадаха вече към пространството за симулиране на живота на Земята. Изобщо не спадаха.

Всъщност бяха възможно най-доброто доказа-

телство за несъвършенството на пресъздаването на човека в тихоните. И това беше очевидно. Обаче толкова много случаи на неуспех, събрани на куп, въпреки всичко, действаше доста плашещо. Тези ужасяващо хладни бойци на смъртта бяха неумолимо отдадени на своя самоубийствен край.

Колоната продължи да се разширява. Блъсканицата в нея все повече блокираше отделните индивиди в нея и също така и Зир, чийто поглед се спря на слаб нервозен човек с шарещ поглед. Той нервно се оглеждаше, неочаквано се обърна и започна с цялата си сила да си пробива път да излезе от колоната, непрекъснато повтаряйки, че е имал намерения само да се разходи по този път. Обаче поведението му активира необичайна реакция у всички тихони с фанатично отнесени погледи и у онези с празнота в очите. Още по-плътно всеки от тях се притисна о своя съсед пред себе си и вече цялата група се сби в компактна маса от тела и по този начин блокира слабия човечец така че той само безпомощно махаше с ръце във въздуха. Малко по-напред погледът на Зир откри още един хванат мъж и малко по-нататък – още един.

– Проклятие, така изчезват най-добрите ни тихони – възкликна Прот. – Значи внедрения тихон използва овладяване на индивид от множество. Създал е самоубийствени тихони, обединил ги е в колони и в тях подмамва съпротивляващите се тихони и след това ги унищожава. Обаче какво всъщност означава това? Че внедреният тихон е способен да пороби повечето от нашите тихони и след това с тяхна помощ да унищожи останалите?

При тази мисъл Прот се спря. Без злоба не би могъл да извърши нещо такова... въпреки че в тази игра

участват само тихони. Всичко говори за злонамерена цивилизация... Не, не, още не... защото това са само компютърни игрички и освен това... Прот отново се замисли... само че интелектуално най-силните тихони не може да подчини директно, защото иначе нямаше да ги подмамва в колоната на смъртта, толкова не е способен. Онази цивилизация, значи, не е способна на това... обаче, наистина ли е злонамерена?

От размислите му го изтръгна интензивното играене на картините в холодисплея. Явно погледът на Зир, докато шареше наоколо, все по-често се спираше на изкривеното от отчаяние лице на блокирания мъж и неговите безнадеждни опити за бягство от колоната. Самият той също не можеше да се изтръгне. Неспokoйно шарещият поглед на Зир свидетелстваше за това, че осъзнава придвижването си към невъзвратима гибел.

– По дяволите! – от Прот неволно се изтръгна вик при узнаване на истината. Хванатият в колоната Зир беше отнасян от потока на множеството.

Зир не е истинско живо същество, се мъчеше да се убеди Прот, обаче напразно.

Трябва да се е почувствал трогнат от безизходното му положение, тъй като тихоните при смъртна опасност реагираха така убедително човешки. Прот безсилно наблюдаваше играещите картини, тежкото положение на Зир и отчаяните му опити да се изтръгне от смъртоносната колона.

– Изгубен съм, изгубен! – звучеше в ушите му неговият вик.

Прот отмести погледа си. Беше прекалено късно, не можеше вече да му помогне, нищо не можеше да го посъветва. Колоната се придвижваше напред и носеше със себе си Зир. Прот не можеше да гледа. Конвулсивно

стана и с неспокойна крачка се приближи, а след това отново се спря. Не можеше да му изпрати и други тихони на помощ. Всичко в планетарния компютър беше така точно копирано от живота на Земята, че тихоните не можеха да се придвижват по-бързо то хората. Нямаше решение. Прекалено късно, само сам може да си помогне. Обаче в такова положение не можеш да направиш нищо. Трябва да си пробие път за излизане от колоната или... На Прот му просветна малка, бегла идея. Може би...

– Качи се върху тях! – извика той.

Картината в холодисплея за миг се успокои и вече ръцете на Зир се хванаха за раменете пред себе си, силно ги натиснаха напред и се подпряха на тях. Зир се изкачи. А миг след това започна своя бяг през раменете и главите на сбитото множество, до спасението.

Прот доволно се усмихна. Наистина, това не беше в живота, обаче въпреки всичко беше среща с продукт на чужда цивилизация и по този начин косвено и със самата нея.